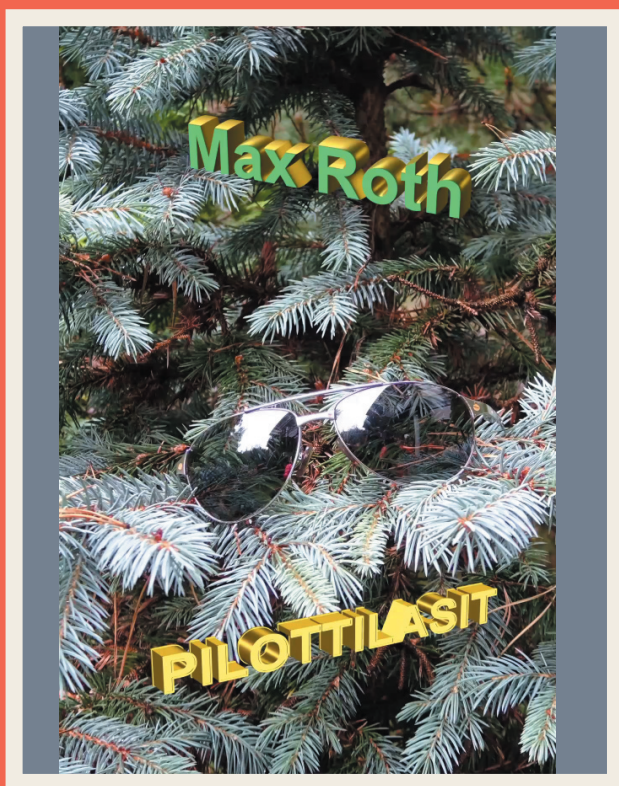

Max Roth

PILOTTILASIT

© 2021 Max Roth

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4821-3

1

Öistä Kauppatorinrantaa peittävän sumun seasta kuului hiljaista puhetta.

”Huhtikuu on kuukausista julmin. Silloin tapahtuu eniten itsemurhia. Vaikka ei tämä kyllä siltä vaikuta”, kuiski pelastuslaitoksen haalaripukuinen työntekijä toverilleen Kolera-altaan partaalla. Oli huhtikuun alkupuolen hyinen, pimeä aamuyön hetki ja usva peitti Helsingin Eteläsatamaa, kun pieni porukka hääriäli altaasta löydetyn alastoman naisenruumiin ympärillä. Kalmo oli juuri nostettu kraanan avulla merestä ja laskettu muovin päälle Kolera-altaan viereiselle asfaltoidulle jalkakäytävälle. Taskulamppujen valokiilat pyyhkivät naisen alastonta, märkää ruumista ja poliisin kuvaaja napsi siitä digikamerallaan kuvia, salama välkehtien.

”Rajuin itsari miesmuistiin, jos tämä siksi luokitellaan”, kuiskasi äskeisen puhujan työtoveri. Hänkin oli mielestään nähnyt ammatissaan jo kaiken karmeuden, mutta ei vielä tällaista: altaan partaalla makaavalta nuorelta naiselta oli alavatsa viilletty auki

ja sieltä kurkisti ulos pieni, syntymättömän lapsen pää. Muutoin nuoren naisen vartalo oli varsin mallikas ja vedestä yhä märkänä, sekä kiiltelevänä, jopa seksikäs, ilman tuota karmeata yksityiskohtaa. Merivesi oli myös huuhtonut kaiken veren pois tästä veistoksellisesta asetelmasta, jossa syntymätön lapsi kurkistaa maailmaan äitinsä vatsakummusta.

”Peitäpä se sillä kelmulla”, sanoi komisario Lasse Åberg vihdoin tynesti tutulle pelastuslaitoksen palomiehelle. Hän ymmärsi näiden miesten julman huumorin, mutta tässä tapauksessa se hipoi jo huonon maun rajoja. Åberg nimittäin tunnisti kalmon. Hän oli Luontopuolueen kansanedustaja Eini Helttä. Pelastusmiehet levittivätkin irvokkaan asetelman päälle muovin, joka jäi lapsenpään kohdalta kohoumaksi, kuin pieneksi pyramidiksi.

Rikoskonstaapeli Kari Muhonen ei voinut olla viemättä nyrkkiä suunsa eteen, sillä häntä haukotutti, kun hän kuiskasi Åbergille.

”Tunnistitko?”

Lasse Åberg nyökkäsi ja laski kätensä palkitsevasti kollegansa ruskean nahkapusakan verhoamalle olkapäälle.

”Ihan hyvä, että herätit minutkin ja noudit paikalle”, komisario antoi palautetta alaiselleen, joka oli vain varttitunti sitten soittanut esimiehelleen, herättänyt hänet ja hakenut Lassen Peugeotillaan

läheiseltä Katajanokalta, Amiraalinkadulta, jonka varrella Åberg asusti.

Komisario nosti harmaan poplarinsa kauluksia pystyyn, sillä meri-ilma oli talven jäljiltä varsin hyinen ja kostea sumu luikerteli jäseniin ja nosti ihon kananlihalle, tuon karmean ja absurdin ruumislöydön lisäksi.

”Missäs...?” Lasse kysäisi Karilta, joka nyökkäsi viereisen vanhan kauppahallin suuntaan. Siellä istuskeli altaaseen viettävillä porrasaskelmilla laitapuolenkulkija, jota virkapukuinen poliisi haastatteli, tallentaen heidän keskusteluaan kännykkäänsä.

”Tekö löysitte ruumiin?” Åberg kysyi, kun saapui kiveyksellä tutisevan deekun luokse. Vieressä seisova poliisi nyökkäsi partasuun puolesta.

”Hän pysäytti meidät, kun oltiin juuri ajamassa tästä partioautolla ohitse”, poliisi selitti ja nyökkäsi hallin päätyyn pysäköidyn poliisiauton suuntaan. Vihdoin ryysyläinen ynähti.

”Tuossa se kellui kolera-altaassa”, mies yritti mutta huokaisi sitten: ”Mun pitäis päästä katkolle. Kauhea kankkunen, tässähän tulee hulluksi”, kurjassa jamassa oleva äijä kakoi sanoja suustaan, pahasti änkyttäen. Hänen iästään oli mahdotonta sanoa mitään, mutta rähjäinen toppapusakka ja vanhat teryleenihousut oli varmaankin saatu jostain kierrätyksestä. Komisario kyyristyi miehen viereen,

sillä kaikki ensihavainnot olivat aina kullanarvoisia ja ne pitäisi saada heti talteen, koska ajan myötä ihmisen muisti alkaa tehdä tepposia. Tässä tapauksessa varsinkin.

”Mitä tapahtui? Mitä havaitsitte ensimmäiseksi?”

Deekiksellä oleva harmaaparta käänsi vetisen katseensa viereensä kumartuneen komisarion kasvoihin ja luottamus hiipi kauhun sijaan äijän naamalle.

”Minä ajattelin hypätä tuonne altaaseen, kun ei tätä enää jaksa, mutta siellä kelluikin pikkulapsi. Tuijotti minua, kuin sanoen, että älä tänne hyppää, vaan auta minut ylös. Minä kurkotin sinne kädellä, yritin tarttua lasta leuasta ja näinkin, että se roikkuu ulos...”, mutta sanat takertuivat miehen kurkkuun. Hän alkoi kakoa ja paha horkka iski ressukan kaikkiin jäseniin, niin että ne vaikuttivat lähtevän irti äijän kehosta. Komisario vilkaisi viereensä ilmestyneeseen konstaapeli Kari Muhoseen, joka kipaisi hakemassa jalkakäytävälle pysäköidystä Peugeotista tällaisiin tapauksiin varatun salaisen aseiden, Koskenkorvan puolenlitran viinapullon, jonka pohjan kopautti kyynärpäätänsä vasten, saaden näin kierrekorkin raksahtamaan ja ruuvasi sen auki. Hän ojensi korkatun lestin komisariolle, joka vei sen deekun huulille.

”Ota siitä. Minä pidän pullosta kiinni, ettei se

putoa.”

Partasuu ei ollut uskoa verestäviä silmiään, vaan tarjosi huuliaan suppiloksi ja Åberg ohjasi kossunpullon miehen suuaukolle, kuin bensaletkun auton tankille, ja kallisti lestiä. Äijä antoi aataminomenansa louskuttaa muutaman kerran nestettä nieluunsa, kunnes Lasse poisti pullon parran seasta. Miehenkuvatus huokaisi ja hengitteli kylmää kevätilmaa sisuksiinsa, aivan kuin uutta virtaa saaneena, ja väristys lävisti resupekan kehon, kuin jonkinlainen äkkiherätys.

”Anna hiukan lisää”, hän ei malttanut olla kuiskaamatta.

Åbergille tilanne oli tuttu, joten hän kaatoi tyypin kitaan vielä pari täyttä suullista, jotka mies nielaisi. Komisario sulki sitten pullon, josta oli kadonnut jo kolmannes ja ojensi lestin konstaapeli Muhoselle, joka työnsi sen nahkapusakkansa poveen.

”No niin. Odotellaan hetki ja yritellään taas muistella”, Lasse kuiskasi ja vilkaisi vieressä seisovaa virkapukuista poliisia. Tämä oli hetki sitten tallentanut kännykkäänsä miehen mutinoita, joita parhaillaan kuunteli.

”Ei näistä mitään selvää saa”, hän kuiskasi Åbergille.

Komisario otti oman kännykän taskustaan ja viritti sen tallennukselle ja jätti käteensä niin, ettei

kiveyksellä virkoava juoppo kiinnittänyt siihen huomiota. Partasuu kehittelikin hirmuisen limamällin nielustaan, jonka sylkäisi kauas altaaseen.

”Olisikohan kellään röökiä? Oli se sellainen pläjäys, jumalauta”, mies sanoi katse kossun kirkastamana. Onneksi virkapukuinen oli tupakkamiehiä ja kaivoi taskustaan Malluaskin, josta ojensi miehelle savukkeen ja sytytti sen stendarillaan.

”No niin, alapa kertoa”, Åberg hoputti, sillä sumukin alkoi hälvetä ja aamu kohta valjeta. Poliisi vilkaisi kelloaan. Se näytti varttia vaille kuutta, eli hämärää kestäisi enää puolisen tuntia, ennen kuin aurinko nousisi ja kaupunki heräisi eloon.

”Mikä hänen nimensä on?” komisario kysyi poliisilta, joka otti käteensä puliukon ruttuisen henkilötodistuksen.

”Timo Heijari, syntynyt vuonna 1970.”

”Vai niin. Näytät paljon nuoremmalta, vaikkakin räjähtäneeltä”, Åberg virnisti ja Timoon tuli eloa, kun hän puhalteli Mallun savu ja keuhkoistaan.

”Joo, kaikkea se elämä teettää, muttei vielä tällaista. Olin juuri vakaasti päättänyt, että minun tarinani päättyy Kolera-altaaseen, mutta sieltä tulikin lapsi vastaan, joka sanoi, ettei tämä ole sinun paikkasi”, mies virnisti partansa seasta, aivan kuin olisi katsonut jotain kaunista satua, vaikka aamuöisen näyn olikin täytynyt olla kammottava.

Kun komisarion katse vaikutti huolestuneelta, Timo Heijari täsmensi lausuntoaan.

”Minä siis huomasin ensimmäiseksi pikkuvauvan puhtoisen pään kellumassa veden pinnalla”, partasuu selosti nyökytellen ja tupakkaa poltellen, kuin jokin tarinankertoja markkinoilla. Kossu oli jälleen kerran pelastanut tilanteen, tuumi komisario. Kunhan se vaan ei karkaa käsistä ja tilanne muutu satuiluksi.

”Muistelepa hetkeä aikaisemmin. Mistä olit tulossa ja mitä näit täällä Kolera-altaalla?”

Partasuu ponnistautui seisomaan ja vilkaisi ympärilleen, kunnes otti muutaman askeleen Espan suuntaan ja poliisit seurasivat perässä.

”Minä olin tulossa tuolta Eteläesplanadia pitkin kohti Kauppatoria. Kappelin kohdalla päätin, että hyppään mereen ja se on tämän tarinan loppu. Oli pimeää ja hernerokkasumu, kun huomasin täällä, tuossa altaan reunalla autonvalot. Siinä oli selvästi farmari parkissa ja joku tyyppi kiskoi nyyttiä ulos auton takatilasta. Minä ajattelin, että jokohan ne torikauppiaat aloittelevat hommiaan ja jatkoin matkaani. Kun olin apteekin kohdalla, auto lähti liikkeelle ja kiersi Espan kautta Mantan patsaan ympäri ja häipyi Unioninkatua Tähtitorninmäen suuntaan ja katosi sinne sumun sekaan.”

”Hetkinen. Näit siis jonkun ottavan tavaraa farmariauton takatilasta. Oliko hän mies vai nainen?”

Oliko hän yksin?”

”Yksin, mutta oli niin helvetin sumuista ja pimeää, että katulamput tuskin antoivat valoaan. Vähän samanlainen tunnelma, kuin siinä elokuvassa Harry Lime, kolmas mies. Oletteko nähneet? Tapahtuu Wienissä, sodan jälkeen...”

”Joo joo. Mitä siitä farmarista”, Åberg palautti asian raiteilleen.

”Minä näin vain yhden henkilön, jolla oli tummat vaatteet, mustat housut ja pusakka sekä myssy päässä. Muuta en ehtinyt panna merkille. Niin ja varmaankin tummat lasit, kun minusta näytti siltä, että hän pudotti ne johonkin näille main”, Heijari muisti ja katseli ympärilleen suojatien kohdalla, jonka vastakkaisella puolella kohoavan rakennuksen kulmauksessa sijaitsi apteekki.

Åberg vilkaisi konstaapelia sekä virkapukuista poliisia, ja nyt kaikki kolme tähyilivät maata.

”Oliko farmari tässä suojatien päässä jalkakäytävällä? Oliko tyyppi mies vai nainen?” Åberg kysäisi tekijän sukupuolesta uudestaan.

”Siinä juuri. Tyypistä en osaa sanoa muuta kuin, että sillä oli tummat vaatteet, myssy päässä ja se oli ketterä”, Heijari selosti.

Mitä enemmän kossu vaikutti mieheen, sitä normaalisimmaksi hän muuttui ja jossain määrin sivistyneeksi, kuten todisti äskeinen huomautus Harry Limesta, elokuvasta Kolmas mies, komisario

pohti tarkastellessaan vieressään seisovaa, aika ruokottomassa tilassa olevaa äijää.

”Mitä tummista lasesta?” Åberg huomasi kysyä.

”Ai niin. Se tyyppi käveli tästä etuovelta auton takaluukulle, kiskoi sieltä jotain esiin ja vei altaan reunalle, palasi takaisin ja huitoi käsillä naamaansa. Minusta sillä oli autosta ulos tullessaan aurinkolasit päässä ja kun se tässä huitoi, niitä ei enää näkynyt. Tästä asiasta olen kyllä varma”, Heijari vakuutteli ja vilkuili ympärilleen.

”Heureka!” hän yhtäkkiä huudahti kossun kirvoittamana ja kiirehti altaaseen laskeutuville kiviaskelmille, joiden toiselta riviltä löysikin tyylikkääst aurinkolasit, pyyhkäisi niitä ja laittoi vitsikkäästi nenälleen.

”Non scholae sed vitae discimus!” hän julisti kuin julkkis.

”Ei! Ota ne heti pois ja anna tänne!” Åberg parahti ja kaivoi povestaan muovipussin, jonne Timo Heijari pudotti metallisankaiset, kalliit aurinkolasit. Komisario sulki pussin ja vilkaisi laseja muovin läpi.

”Anna sille jotain rauhoittavaa”, komisario murahti konstaapelille.

Timo Heijarin kasvot loistivat harmaan parran peitossa ja Muhonen kaivoi povestaan Kossulestin, jonka ojensi Heijarille. Mies kaappasi pullon syliinsä, kuin vastasyntyneen vauvan, ja kun ei muuta

keksinyt, sanoi ääni väristen.

”Minä pidän tätä hyvin.”

Komisario murahti jotain ja pyysi virkapukuista tarkistamaan Timo Heijarin kaikki henkilötiedot, sillä miestä kaivattaisiin vielä.

”Voiko sinut nyt päästää menemään? Mistä me löydämme sinut?”

”Kurjen kappelista. Helsingin Vieraskodista, asuntolasta Pursimiehenkadulla”, Heijari sanoi, kun ruuvaili hiljalleen auki vauvansa päätä, eli Kossupullon korkkia.

”Varmastiko?” komisario kysyi ja tarjosi kättään hyvästiksi.

”Aivan varmasti. Olen asunut siellä nyt jo toistakymmentä vuotta. Mihinkä minä sieltä lähtisin?” Timo sanoi ja työnsi partaansa syrjemmälle, jotta osui kossupullolla suuhunsa. Hän otti lestistä vain pihin huikan, ruuvasi korkin tiukasti kiinni ja kätki putelin pusakkansa vasempaan hihaan, kuten kunnon deekuilla on tapana.

”Selvä sitten. Alahan mennä”, komisario sanoi harmaapartaisen äijän käteltyään. Heijari lähtikin, selkä yllättävän suorana, kulkemaan pitkin Etelärantaa kohti Tähtitorninmäkeä eli asuntolansa suuntaan.

Luontopuolueen kansanedustajan Eini Heltan ruumis oli nostettu jo ruumiinkuljetusautoon ja poliisitkin tekivät lähtöä Kauppatorilta. Sää selkeni ja

PILOTTILASIT

Menestyvän puolueen johtaja Niilo Viinikka palkkaa yksityisetsivä Sakari Korpin selvittämään raskaana olleen morsiamensa irvokasta murhaa. Juttua selvitellessään Korppi saa tutustua juoppuhulluuden partaalle ajautuneeseen Viinikan naapuriin, sekä puoluejohtajan perverssiin lapsikatraaseen.

BoD

